

cació de la diada i té sempre arguments nous per tal d'eradicar els nostres egoïsmes de cara als qui pateixen entre nosaltres i la resta del món.

Altres vegades són les festes de barri, amb tot el que representen de màgia popular. O be als dispensaris de la Seguretat Social, observa i no vacil·la d'increpar el personal quan aquest tracta amb barroeria a més d'una velleta que li costa d'entendre determinades instruccions.

Altrament, si hi troba alguna nota positiva, en fa menció en un article per felicitar l'encert de la Institució de les Lletres Catalanes per deixar a la sala d'espera de l'ICS una florida de poemes d'una colla d'autors molt ben escollits.

Seria molt llarg de comentar tots els seus articles, els quals, tal com pretén ella mateixa, tenen un hàlit d'humanitat.

PERE SALA escriu tant en prosa com en vers. Els seus articles sempre han mostrat una gran maduresa. Els temes són molt variats: li preocupa la roda del temps i que giri tan de pressa (a qui no?). També els seus escrits nadalencs destil·len senzillesa, ingenuïtat i fervor religiós. En d'altres (núm. 88) segueix preocupat pels anys; però

ara s'agafa amb el consonant "panys" i fa una crítica punyent i acerba de totes les iniquitats i disbauxes que els panys de les portes poden deixar entrar i sortir.

En un altre juga amb l'homofonia de dos mots diferents en la grafia i el significat: mentre presta culte a la bellesa reconeix que la vellesa també és bellesa si es porta amb dignitat (núm. 93).

Finalment, escollirem entre molts altres escrits, una poesia on es fa moltes preguntes (núm. 104) que ningú no li contestarà, perquè formen part de les incoherències d'aquest món i que seran els poetes qui amb la seva sensibilitat potser les captin millor.

MANUEL DE GUSMAN té cognom de rànica noblesa de Castella, d'on procedeix. S'integrà a Catalunya, si us plau per força, quan s'amullerà amb una catalana de soca i arrel. Ell exercia de mestre en una població del Berguedà i, segons explica, es "caçaren mútuament". No va tenir mes remei que aprendre català i fins i tot escriure'l. Més tard cursa diversos diplomatures i carreres: Fisioteràpia, Filosofia i Periodisme. I d'aquí, a catedràtic a l'Escola del Magisteri i a la Uni-

versitat. Una vegada jubilat, continua les seves tasques, infinites, dintre del món de la cultura i la comunicació.

Amb calma —així camina— acudeix a reunions. O l'inviten o s'invita. Fa conferències per tot arreu, i tot això ens serveix per poder fer els nostres articles.

Com a director, és el termòmetre del moment i també la brúixola a l'aguait de tot el que afecta els jubilats.

A partir del gener del 1999, neix una nova etapa de *Tardor*. Respecta la capçalera i el format i guanya en disseny i nombre de pàgines. S'hi incorpora personal en plena dedicació. S'obre un portal a Internet amb tota mena de notícies que ens afecten i que després recull el butlletí.

Guzman no descansa i obté del Col·legi de Periodistes, gràcies a la seva tenacitat, un canal informatiu per a la gent gran per tal que la premsa diària no s'oblidi de nosaltres com és el seu costum.

I encara li hem d'agrair que, signant "Gapsigrany", ha fet somriure els lectors amb escenes familiar més o menys imaginàries, però sempre de caràcter humorístic i d'un gran sentit realista. ■

Sra. Francesca Hernandez

Sr. Manuel de Guzman

Sr. Pere Sala